

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

a examinat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Copețchi Stanislav în interesele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2019, în cauza penală în privința lui,

Coșleț Andrei xxx, născut la x, originar din or. x.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 28.09.2018 -10.04.2019

instanța de apel: 15.05.2019 – 04.06.2019

instanța de recurs: 18.09.2019 – 11.03.2020

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Hâncești, sediul Central din 10 aprilie 2019, Coșleț Andrei a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de amendă sub formă de 900 unități convenționale ce constituie suma de 45 000 lei.

2. În sentință, prima instanță a constatat că: inculpatul Coșleț Andrei la data de 11.07.2017, aproximativ pe la ora 11:30, în or. Hâncești, str. Maria x conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale fără consimțământul lui Ivanov Tudor, a pătruns ilegal în gospodăria ultimului, unde intenționat, i-a aplicat multiple lovituri peste diferite părți ale corpului și la cererea acestuia de a părăsi domiciliul nu se supunea, astfel, încalcându-i dreptul la inviolabilitatea domiciliului.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Copețchi Stanislav în numele inculpatului Coșleț Andrei, solicitând casarea sentinței

Judecătoria Hâncești (sediul Central) din 10 aprilie 2019, rejudecarea cauzei penale cu emiterea unei noi hotărâri.

3.1. În motivarea cererii de apel, avocatul a menționat că:

- sentința este neîntemeiată, deoarece prima instanță a reținut neîntemeiat semnul calificativ - cu aplicarea violenței. Subliniază faptul că pătrunderea în ograda părții vătămate nu a fost însoțită de aplicarea violenței, lucru explicabil, avându-se în vedere faptul că la cel moment partea vătămată plecase împreună cu fiica sa, în casă. Deci, pătrunderea în domiciliu nu a fost însoțită de aplicarea violenței. Plus la aceasta, pătrunderea ilegală în domiciliul părții vătămate marchează momentul consumării infracțiunii;

- în speță, violența nu a fost aplicată în vederea facilitării pătrunderii ilegale. De fapt, inculpatul cum mult timp înainte până la aplicarea violenței pătrunse în domiciliul părții vătămate. Acest nici nu a avut necesitatea de a aplica violența pentru pătrunde în curtea casei, întrucât la acel moment partea vătămată nu era de față cu inculpatul. Reiterează că momentul aplicării violenței a succedat momentul pătrunderii ilegale în domiciliu, ci nu invers, așa cum cerea legea;

- după cum rezultă din esența circumstanței agravante înscrise la art. 179 alin.(1) Cod penal, pătrunderea ilegală trebuie să succedă aplicarea violenței, în speță, violența a fost aplicată ulterior pătrunderii în domiciliul părții vătămate. Prin urmare, ceasta a fost aplicată în alt scop, dar nu pentru a pătrunde ilegal în domiciliul părții vătămate. Pătrunderea, ca atare, a fost făcută în lipsa aplicării violenței. Violența a fost aplicată în vederea răzbunării pe conduita părții vătămate exprimate în cererea sa adresată inculpatului de a părăsi domiciliul său, unde, potrivit părții vătămate, inculpatul intrase în lipsa consimțământului său. Tocmai acest lucru rezultă din însăși declarațiile părții vătămate care consideră: „loviturile le-a primit pentru faptul că ia cerut lui Coșleț să iasă din casă și că l-a numit „aferist”. (pag.3 din sentință). Din cele evocate mai sus se desprinde o altă concluzie pentru a opera semnul calificativ prevăzut la art. 179 alin. (2) Cod Penal, și anume: este obligatoriu ca violența să fie aplicată înainte de consumarea infracțiunii. În speță, pornind de la cele reținute de instanța de judecată în sentința emisă, rezultă că violența a fost aplicată după consumarea infracțiunii de violare de domiciliu;

- atât acuzatorul de stat, cât și instanța de judecată a ignorat faptul că inculpatul a aplicat violență asupra părții vătămate: a) după consumarea infracțiunii de violare de domiciliu și, b) în scop de răzbunare pentru cererea insistentă a părții vătămate de a-i fi părăsită casa, dar nu în vederea pătrunderii ilegale în domiciliu;

- chiar din cele reținute de procuror în actul de învinuire rezultă că violența a fost aplicată după consumarea infracțiunii de violare de domiciliu: „inculpatul, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale, fără consimțământul lui Ivanov Tudor, a pătruns ilegal în gospodăria ultimului, unde intenționat i-a aplicat multiple lovituri peste diferite părți ale corpului;

- în contextul art. 179 alin.(2) Cod penal, acuzatorul de stat nu a încercat să demonstreze gradul vătămării corporale cauzate părții vătămate. Deși, art. 143 alin. (1) pct. 2 din Cod de procedură penală prevede expres că gradul de gravitate al vătămarilor integrității corporale se constată, în mod obligatoriu, prin raport de expertiză. Deși, în art. 179 alin.(2) Cod Penal nu se operează cu termeni de genul „vătămarea ușoară”, „vătămarea neînsemnată”, ci cu termenul „violență”, pentru a încadra cele săvârșite potrivit normei de incriminare sus-indicate este ieluctabil determinarea conținutului violenței or, nu orice vătămare corporală este inclusă în termenul „violență” înscris la art. 179 alin.(2) Cod penal. Pentru aceasta, în mod implicit, se impune efectuarea unui raport de expertiză în vederea determinării gradului de gravitate al vătămării corporale cauzate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2019, apelul a fost respins ca nefundat, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat. Aceste împrejurări fiind constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

În pofida faptului că inculpatul Coșleț Andrei nu recunoaște vina, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate se confirmă prin următoarea sistemă de probe analizate și apreciate de instanța de apel prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Ivanov Tudor; declarațiile martorului Coșleț Irina; declarațiile martorului Cemurtan Maria; declarațiile martorului Cemurtan Alexei; declarațiile martorului Ruslan Serafim; declarațiile martorului Cernețchi Ala; declarațiile martorului Petrov Aurelia.

De asemenea, vinovăția inculpatului se confirmă și prin următoarele materiale ale cauzei penale: conținutul plângerii cet. Ivanov Tudor din

05.02.2018 privind violarea de domiciliu de către Coșleț Andrei (f.d.12); conținutul procesului-verbal de cercetare la fața locului din 10.04.2018 cu foto-tabelul anexat (f.d.13).

La fel, instanța de apel a reținut că prima instanță corect a constatat dovedită pe deplin vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, or, la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția lui Coșleț Andrei în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Declarațiile inculpatului Coșleț Andrei precum că dânsul nu a comis fapta infracțională imputată, nu corespund adevărului, sunt mincinoase și sunt date de către inculpat în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru fapta comisă, deoarece ele se combat de întreaga sistemă de probe analizate mai sus, și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și care integral demonstrează vina lui în comiterea infracțiunii imputate.

Este neîntemeiat argumentul apelantului potrivit căruia, prima instanță a reținut neîntemeiat la calificate semnul - cu aplicarea violenței, or, latura subiectivă a violării de domiciliu include fapta prejudiciabilă care ia forma acțiunii sau inacțiunii. Această acțiune sau inacțiune se prezintă sub oricare din următoarele modalități, realizate în raport cu domiciliul: pătrunderea ilegală, fără consimțământul victimei; refuzul de a-l părăsi la cererea victimei.

Totodată, partea vătămată a declarat că, inculpatul Coșleț Andrei a intrat în gospodăria lui, care i-a cerut să nu între, însă inculpatul a revenit în casă unde fiica își strângea hainele. Când i-a cerut să nu între, Coșleț ieșea din mașină, însă acesta contrar cerințelor la doborât jos și a început să-l lovească cu pumnii peste tot corpul”.

Infracțiunea de violare de domiciliu este o infracțiune formală și se consideră consumată din momentul pătrunderii sau rămânerii ilegale în domiciliul persoanei fără consimțământul acesteia, refuzul de a părăsi domiciliul la cererea persoanei.

Faptul aplicării violenței părții vătămate de către Coșleț Andrei înainte de consumarea infracțiunii de violare de domiciliu este confirmat inclusiv prin declarațiile martorului Cemurtan Alexei potrivit căroră „când a intrat în casa lui Ivanov l-a văzut pe Tudor jos în centrul salonului și Coșleț Andrei era deasupra lui Tudor Ivanov”. Martorul Cemurtan Maria a declarat că a auzit ceartă între Coșleț Andrei și Ivanov Tudor, care se aflau în fața porții lui Ivanov Tudor.

Prima instanță la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a

ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

La fel, prima instanță just a individualizat pedeapsa în baza art. art. 7, 75 Cod penal, și totodată, corect a aplicat pedeapsa sub formă de amendă, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii, care se califica ca infracțiune mai puțin gravă, de circumstanțele cauzei, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, de personalitatea inculpatului anterior nu a fost judecat, a săvârșit o serie de încălcări contravenționale, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, se caracterizează satisfăcător la locul de trai, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane, care va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale Republicii Moldova sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

Instanța de apel a constatat că situația inculpatului Coșleț Andrei permite de a concluziona că dânsul nu prezintă pericol pentru societate și izolarea lui de societate nu este o măsură necesară și echitabilă în coraport cu personalitatea acestuia și fapta comisă, ținând-se cont și de faptul că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit, or, pronunțarea unei hotărâri de condamnare constituie un avertisment sever pentru inculpat, iar aplicarea sancțiunii sub forma de amenda va duce la îndreptarea inculpatului, și scopul pedepsei penale putând fi realizate în această modalitate.

Instanța de apel a reiterat că, scopul pedepsei penale nu este ca, aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că, pedeapsa nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea fetei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca partea vătămată și statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității lor.

Prin urmare, instanța de apel verificând ansamblul de probe ce au fost administrate în conformitate cu prevederile de procedură penală, nu a

depistat careva încălcări de procedură, sau încălcări a drepturilor și intereselor inculpaților.

5. Decizia instanței de apel din **04 iunie 2019**, pronunțată integral la **02 iulie 2019**, a fost atacată cu recurs ordinar la **26 iulie 2019** de către avocatul Copețchi Stanislav în numele inculpatului. Avocatul invocând ca temei pentru recurs prevederile **art. 427 alin. (1) pct. 6), 12)** Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei, rejudecarea cauzei cu emiterea unei noi hotărâri prin care Coșleț Andrei să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin.(1) Cod penal, cu încetarea procesului penal din motivul expirării termenului de prescripție de atragere la răspundere penală.

5.1. În motivarea recursului ordinar, avocatul a menționat că:

- instanța de apel, contrar celor statuate în motivarea deciziei, a decis că semnul calificativ „cu aplicarea violenței” trebuie reținut chiar și după consumarea infracțiunii. Adică, pe de o parte, pentru a se reține semnul calificativ sus-indicat, instanța de apel face trimitere către doctrina de specialitate motivând că violența trebuie aplicată până la consumarea infracțiunii de violare de domiciliu, dar, în realitate, se contrazice, reținând la calificare respectivul semn în condițiile în care, în speță, violența a fost aplicată după consumarea infracțiunii. Deci, argumentarea soluției instanței de apel se află în contradicție serioasă cu încadrarea efectuată și, inserată în dispozitivul deciziei supuse recursului;

- pătrunderea în ograda părții vătămate nu a fost însoțită de aplicarea violenței. Dar, tocmai pătrunderea ilegală în domiciliul părții vătămate a marcat momentul consumării infracțiunii. Violența a fost aplicată după consumarea infracțiunii. Așa cum se desprinde din declarațiile părții vătămate și a martorului Coșleț Irina, inculpatul Coșleț Andrei l-ar fi doborât și i-ar fi aplicat lovituri părții vătămate în casă, în timp ce infracțiunea imputată inculpatului se consumase încă la momentul pătrunderii acestuia în curtea casei;

- se observă o necorespondență clară între motivarea instanței și soluția acesteia de încadrare a celor săvârșite de Coșleț Andrei, reflectată în dispozitivul deciziei. Pe de o parte, instanța de apel recunoaște (după cum e și logic) că infracțiunea de violare de domiciliu se consideră consumată odată cu realizarea primei acțiuni/inacțiuni prejudiciabile, dar, pe de altă parte, contrar celor reținute în actul de învinuire, reține la calificare semnul calificativ „cu aplicarea violenței”, deși violența a fost aplicată după pătrunderea ilegală în domiciliu, adică după consumarea infracțiunii de violare de domiciliu;

- infracțiunea imputată inculpatului Coșleț Andrei s-a consumat în momentul pătrunderii acestuia în curtea casei părții vătămate, iar din materialele cauzei rezultă fără echivoc că pătrunderea în curtea casei părții vătămate nu a fost însoțită de aplicarea violenței. O atare violență a fost aplicată mult mai târziu: 1) în casa părții vătămate; 2) după solicitarea insistentă a părții vătămate ca inculpatul să iasă din casă;

- aplicarea violenței ulterior consumării infracțiunii imputate inculpatului Coșleț Andrei, în nici un caz, nu poate determina calificarea celor săvârșite în tiparul art.179 alin.(2) Cod Penal. Violenței aplicate ulterior consumării infracțiunii de violare de domiciliu trebuie să i se dea o apreciere juridică aparte. Prin urmare, violența aplicată ulterior consumării infracțiunii de violare de domiciliu necesită încadrare aparte (în funcție de gradul vătămării integrității corporale sau a sănătății persoanei). Prima instanță, precum și cea de apel au făcut abstracție de regula sus-indicată;

- în speță, violența fiind aplicată ulterior pătrunderii în domiciliul părții vătămate, rezultă că a fost aplicată în alt scop, dar nu pentru a pătrunde ilegal în domiciliul părții vătămate. Deci, nu a avut drept scop facilitarea săvârșirii acțiunii principale sub forma pătrunderii. Pătrunderea, ca atare, a fost făcută în lipsa aplicării violenței. Violența a fost aplicată în vederea răzbunării pentru conduita părții vătămate exprimate în cererea sa adresată inculpatului de a părăsi domiciliul său. Tocmai acest lucru rezultă din însăși declarațiile părții vătămate care consideră că: „loviturile le-a primit pentru faptul că ia cerut lui Coșleț să iasă din casă și că l-a numit „aferist”. (pag.3 din sentință).

6. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către partea vătămată Ivanov Tudor, prin care a solicitat dispunerea inadmisibilității recursului, deoarece nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din considerentele ce urmează.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie

să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat în cauza deferită judecării, autorul invocă ca temeuri de drept pentru casarea hotărârii contestate pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și anume că, *motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii*, precum și pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocând că *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*.

Temeiul pentru recurs invocat de către recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, este aplicabil atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Verificând hotărârea atacată, instanța de recurs apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar argumentele pe care instanța de apel le-a expus în hotărârea adoptată, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

Instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurentului, precum că motivarea soluției instanței de apel contrazice dispozitivul hotărârii emise. Tot aici, urmează de menționat, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de condamnare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată. Instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect de a respinge apelul declarat, menținând fără modificări sentința primei instanțe.

Contrar celor invocate de către recurent, Colegiul penal verificând lucrările dosarului remarcă, la caz, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, cercetând suplimentar materialele cauzei în ședința instanței de apel, cu consemnarea lor în procesul verbal al ședinței

de judecată, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței, constatând astfel vinovăția inculpatului Coșleț Andrei de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin.(2) Cod penal.

Este de menționat că, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeiurile de fapt și de drept pentru care a fost respins apelul și menținută sentința primei instanțe prin care Coșleț Andrei a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin.(2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 900 unități convenționale ce constituie 45 000 lei.

Instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, formulând în final juste concluzii privind constatarea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin.(2) Cod penal. În consecință, instanța de recurs ordinar nu are temeiuri de a devia de la concluziile expuse în decizie referitor la vinovăția inculpatului la comiterea faptei prejudiciabile imputate acestuia.

Ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, instanța de apel a constatat și a redat în suficientă măsură situația de fapt și de drept reținută, just concluzionând că vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate și anume: declarațiile părții vătămate Ivanov Tudor, declarațiile martorilor – Coșleț Irina, Cemurtan Alexei, Ruslan Serafim, Cernețchi Ala, Petrov Aurelia, plîngerea cet. Ivanov Tudor din 05.02.2018, privind violarea domiciliului de către Coșleț Andrei(f.d.12), procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10.04.2018, cu foto tabel anexat(f.d.13).

În asemenea împrejurări, Colegiul penal consideră că, de fapt invocările recurentului sub aspectul temeiului pentru recurs prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, poartă un caracter declarativ, ne fiind expuse argumente pentru scoaterea în evidență și susținerea erorii pretins a fi admise de către instanța de apel.

Colegiul penal apreciază ca fiind nefondate alegațiile recurentului și reiterează că invocarea unor pretinse erori la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că, temeiurile pentru recurs invocate de recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu se regăsesc în prezenta speță.

Se mai reține că, apărătorul inculpatului invocă în prezenta speță incidența cazului de casare prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de

procedură penală. Respectiv instanța de recurs reține că, din argumentele recursului declarat se constată, că în opinia acestuia, instanțele de fond eronat au calificat acțiunile inculpatului Coșleț Andrei în baza art. 179 alin. (2) Cod penal.

Analizând temeiul respectiv în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia nu este de acord cu faptul că instanța de apel nu a reîncadrat acțiunile inculpatului Coșleț Andrei din art. 179 alin.(2) Cod penal în art. 179 alin.(1) Cod penal, invocând că de către prima instanță eronat a fost reținut la încadrare semnul calificativ „cu aplicarea violenței”, consemnat la art. 179 alin.(2) Cod penal.

Prin urmare, potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile pentru recurs menționate la alin.(1) pot fi invocate doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel, iar la caz instanța de apel a menținut sentința prin care Coșleț Andrei a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal.

Colegiului penal reține că, în recursul declarat recurentul critică în bună parte hotărârea instanței de apel, prin prisma faptului că nu au fost apreciate la justa valoare probele prezentate de către partea apărării, în opinia căroră acțiunile inculpatului Coșleț Andrei urmează a fi reîncadrate în tiparul alin. (1) art. 179 Cod penal. Însă, verificând temeinicia deciziei adoptate de către instanța de apel, Colegiul penal consideră că criticile menționate nu și-au găsit confirmarea la caz, deoarece în urma analizei hotărârii contestate, atât cumulul de probe prezentate de către partea apărării, cât și cele prezentate de către partea acuzării, toate au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, raportat la criticile recurentului, Colegiul penal reiterează că acesta se referă în principiu la chestiunea de apreciere a probelor. Prin urmare, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul acestuia expune conținutul unor probe cercetate de instanțele de fond, după care în cele din urmă conchide că acestea constituie un ansamblu probator indubitabil prin care se confirmă nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima

convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

La etapa judecării recursului, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Colegiul penal nu a constatat discrepanța între cele reținute de instanța de apel în vederea menținerii sentinței primei instanțe prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin.(1) Cod penal și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o redă.

Deci, Colegiul penal consemnează că instanța ierarhic inferioară, verificând cele imputate inculpatului Coșleț Andrei, a conchis corect că învinuirea înaintată ultimului a fost confirmată pe deplin, or, la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția lui Coșleț Andrei în săvârșirea infracțiunii imputate.

Prin urmare, instanța de recurs consideră că invocarea temeiului prevăzut de art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală, nu este întemeiată, iar argumentele puse la baza acestuia sunt pur declarative și contravin materialelor cauzei.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la caz la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Analizând materialele cauzei și hotărârea judecătorească atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea acesteia.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Copețchi Stanislav în interesele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2019, în cauza penală în privința lui *Coșleț Andrei xxxx* ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 18 mai 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda